

גבעת חיים מאוחד

גבעתון

עלון פנימי נ"מ/5 כ"ה בחשוון תש"ע 12 בנובמבר 2009 givaton@ghm.org.il

ישיבה מס' 16 27 באוקטובר 2009

משתתפים נעמי יבין, רחל ארזי, דנה וולף, ראובן ליכטנר, יורם רותם, דוד עין דר, אלדד מגל, אלון שפיצר

- 1. מענק מעבר לדירות קבע**
הוחלט: לדחות את הבקשה לקבלת המענקים ולדבוק בהחלטת ההנהלה אשר אושרה בקלפי בעת עדכון חוברת שינוי אורחות החיים בקיבוץ, על-פיה הקיבוץ איננו משתתף בעלות מעבר של חבר מדירה לדירה.
- 2. דיון בנושא מגורי חיילים בגבעת חיים – בהשתתפות נילי קפלן הוחלט:**
 - א. להתחיל לגבות תשלום על דירות החיילים, שיהיה מורכב מתשלום הארנונה + סכום כסף שיכסה את יתר הוצאות הדירה.
 - ב. להביא הצעה זו עם סכומים במספרים לאישור במסגרת תקציב הקהילה של שנת 2010.
- 3. שיפוץ מועדון סחל"ב והתאמתו להסעדת האוכלוסייה המתבגרת**
הוחלט: לזמן את רחל שטרן לדיון מקיף בנושא סחל"ב המפרט את הפעילויות והחוגים המתקיימים ואת האוכלוסייה הלוקחת בה חלק.

ישיבה מס' 17 3 בנובמבר 2009

משתתפים נעמי יבין, רחל ארזי, אורית משי, ראובן ליכטנר, יורם רותם, דוד עין דר, אלדד מגל, אלון שפיצר

- 1. דיון נוסף בנושא סחל"ב בהשתתפות רחל שטרן** – רחל מסרה דין וחשבון על פעילות סחל"ב ועל הפעילות המתוכננת למועדון סחל"ב תוך כוונה להפכו למועדון יום אשר יהיה פתוח בשעות הבוקר והצהריים תוך שילוב עם חוגים. סוכם כי רחל תעביר מסמך ובו תכנית משוערת לפעילות המתוכננת.
- 2. המשך קיום תערוכות כלבים במגרש הכדורסל – בהשתתפות ניב נהרי ושבי אברהמי**
 - א. במידה והתכניות לסגור את מגרש הכדורסל יאושרו – ייפסקו תערוכות הכלבים לאחר ביצוע עבודות השיפוץ.
 - ב. במידה ולא יאושרו התכניות יתקיים דיון נוסף בנושא, אם יידרש.
- 3. דיון בנושא שימוש חברים ברכבי הקהילה – בהשתתפות משה בניק וגיורא בר סוכם** – יוקם צוות מצומצם אשר יגבש הצעה מפורטת בנושא זה אשר תיקח בחשבון גם מגבלות טכניות ואפשרויות יישום.
- 4. מסירת דו"ח על תאונה ודיון בנושא בטיחות – בהשתתפות תמיר גיל**
הנהלת הקהילה הטילה על אלדד מגל ועל דוד עין דר לפעול ביתר שאת על מנת להכין תכנית תעבורה לקיבוץ, להגדיל את הבטיחות של המשתמשים בכבישים ולצמצם את היקף התנועה הלא נהוצה של רכב ממונע.

רשם אלדד מגל מנהל קהילה

ישיבה מס' 12 4 בנובמבר 2009

משתתפים אלדד מגל, אורנה חיים, יורם גור, יניב בן צבי, אלון שפיצר, אלון אלטר, איתן קרסנטי, צבי מנבר, דוד עין דר

חסרים תמר מגל
יו"ר הישיבה אלון שפיצר

1. אישור פרוטוקול הנהלה כלכלית מס' 11/09 מתאריך 30.9.09
אושר הפרוטוקול הנ"ל.
2. עסקת שותפות עם חברת דוראל לייצור חשמל סולארי – בהשתתפות דורי דוידוביץ – דוראל
הוחלט:
 (1) אושר מתווה עסקה בשותפות עם חברת דוראל להתקנת מערכות פוטו וולטאגי של כ-50 קו"ש בהשקעה של כ-350 אש"ח. חלק הקיבוץ יממן ויתרת המימון בהלוואות נון ריקורס, ללא שעבוד.
 (2) בחוזה תודגש התחייבות השותף לחיזוק המבנים והתחייבות לגיבוי מקצועי בכל עת.
 (3) ההשקעה תיכלל במסגרת תוכנית המשק ל-2010.
 (4) הרחבת העסקה למערכות גדולות תובא לדיון נוסף.
 (5) יפורסם בגבעתון כולל הסבר.
3. דיווח החלפת נציג הקיבוץ בדירקטוריון גת
הוחלט: אושרה החלפת אלון שפיצר ע"י צבי מנבר כנציג גח"מ בדירקטוריון גת מ-1.11.09, עפ"י ההחלטה של ההנהלה הכלכלית מ-2008.
4. העמדת מימון לתאגידים גד"ש חפר וגבעות החורש
הוחלט: אושרה העמדת הלוואה לגבעות החורש ע"ס 300 אש"ח לתקופה של עד שנה. החזר עפ"י לוח סיליקון שיוסכם, בכפוף לקבלת המחאת זכות מלקוחות וצ'קים לפרעון.
5. ביצוע שיפוץ מבנה המזכירות
הוחלט: אושרה ההשקעה לשיפוץ המזכירות עפ"י האישור בתוכנית ההשקעות ל-2009 ע"ס 200 אש"ח במימון 100 אש"ח ממקורות המשק ו-100 אש"ח ממקורות הקהילה.

רשם אלון שפיצר – רכז משק

צעירים בקיבוץ

ראיון עם נילי קפלן רכזת "סקטור צעירים" בקיבוץ

מהו תפקידך?

אני מקשרת בין הקיבוץ לבין הצעירים.

מיהם הצעירים?

ל"צעירים" נחשבים הבנים שסיימו י"ב: חיילים, בנים בשנת שירות, חיילים משוחררים, סטודנטים וכל שאר הצעירים המתגוררים בדירות בקיבוץ, ללא הגבלת גיל.

האם הם ב"הסדר צעירים"? יש דבר כזה?

כן, כל הבנים שלנו, המתגוררים בדירה משלהם בקיבוץ, הם ב"הסדר צעירים". ההסדר במתכונתו הנוכחית, לאחר 2002 משעברנו להפרטה מלאה, אומר כי כל בנינו זכאים להנחה בדמי שימוש בדירה לעומת דיירים חיצוניים. ההסדר כולל גם את הצעירים הרווקים וגם את הנשואים ובעלי המשפחות שכבר אינם צעירים כל-כך. הבנים המתגוררים בדירות הקטנות והזולות יותר, הם בסקטור שלי ובאחריותי, וכמו-כן כל החיילים המתגוררים בפרדס, ואילו הבנים המתגוררים בדירות גדולות יותר, מדגם ותיקים ב' ומעלה שייכים לסקטור של דנה. הכל בהתאם להחלטות הקלפי.

כמה שנים את בתפקידך?

חמש וחצי שנים, בהיקף של שליש משרה.

מה את עושה ביום יום?

בפועל, הקישור בין הקיבוץ לצעירים מתבטא בעיסוק במגורים, בקשר עם ה"בניין", בחוזים, בדיווח להנהלת החשבונות, בברכות ובבקשות מיוחדות. כל הבנים, כולל חיילים, חתומים על חוזה התקשרות בינם לבין הקיבוץ. אלה חוזים משפטיים שנערכו ע"י עורכי הדין של הקיבוץ עוד בתקופת דליה אגמון ז"ל, ואנחנו נוהגים לפיהם כפי שדליה הנחתה את ממשיכי דרכה. (עם כמה תיקונים של השנים האחרונות). הבנים המבקשים לקבל דירה פונים אלי, ואני מציעה להם דירות לבחירה, לפי המצאי. לפעמים עליהם לחכות בתור עד שתתפנה דירה, ולפעמים, כמו עתה, יש לי עודף דירות לבחירתם. אני מוסרת לבניין רשימת תיקונים וסיוד לפני כניסת הדייר, בודקת כי אכן כל התיקונים בוצעו, וכשהדירה מוכנה הדייר יכול להיכנס. גם בתקופת שהייתו של הצעיר בדירה יש תיקונים קטנים, עליהם הוא מדווח לי ואני מוסרת לבניין. הקשר עם הבניין הוא יומיומי, תמיד יש תיקונים, גגות דולפים, סתימות והכנת דירות חדשות. אין רגע דל. יש באחריותי 55 – 60 דירות לצעירים ועוד כ-25 דירות לחיילים בפרדס. בנוסף לדאגה ולטיפול בדירות ובחוזים, עלי לדווח על כל תנועה ושינוי לרישום האוכלוסין ולהנהלת החשבונות. כל הדיווחים מתוקים גם אצלי, וכך תמיד אפשר לתת מענה לכל שאלה ולעקוב אחר הנעשה. אני גם שולחת ברכת יומולדת לכל אחד מצעירינו עד גיל שלושים (גם למי שלא גר בקיבוץ), ברכות בעלון ושי לפסח ולראש השנה. כפי שאת רואה הקשר היומיומי שלי עם הבנים ועם ההורים הוא בעיקר בענייני מגורים. חלק מהבנים לא נמצא כאן במשך היום יזו השבוע ולכן הבנים מוזמנים לצלצל אלי הביתה בכל יום ובכל שעה. אינני רואה את עצמי כמטפלת או מדריכה/תרבותניקית של הצעירים. אני רואה בהם אנשים בוגרים, בעלי אחריות בצבא או בעבודה, ואני משתדלת מאד לא להיכנס לחייהם

ולא לדירותיהם. בשנתיים הראשונות לתפקידי ניסינו לארגן מפגשים/שיחות, והדבר לא צלח. למדתי, כי הם יודעים יפה מאד להתארגן ולארגן בכוחות עצמם בכל נושא שמעניין אותם.

הצעירים אינם מקשה אחת. יש ביניהם קשרים המבוססים בעיקר על כיתות בית הספר וחברויות קודמות.

מי הנמונה עליך?

הנמונה עלי הוא מרכז הקהילה. אני נמצאת איתו בקשר יומיומי להתייעצויות, דיווחים וכו'.

האם הבנים מרוצים?

לפעמים יש כעסים, בעיקר בענייני דירות ותיקונים שאינם עולים יפה, אך בדרך-כלל, רוב הבנים מרוצים ממגוריהם בקיבוץ. גם די זול, וגם קרוב להורים ולמקומות עבודה. יש להם אפשרות לחסוך כסף לטיול הגדול ואו ללימודים. ומגיע רגע וכל אחד מהם פורש כנפיים ומנסה משהו אחר, גם אם יחזור לקיבוץ לאחר ההתנסות בחוץ.

מהי המדיניות לגבי החיילים?

כרגע אנחנו ממשיכים בנוהג הקיים, החיילים והבנים בשנת שירות מקבלים דירה בפרדס לפי המצאי הקיים. הם אינם משלמים עבור הדירה או הוצאות, חוץ ממים חמים וקרים המשולמים ע"י ההורים.

מהן ההוצאות הכרוכות בשיבוץ חיילים בפרדס?

אנחנו משפצים כל דירה לפני שהחייל החדש נכנס אליה. הדירות בפרדס כולן ישנות מאד, בנות כ-70 שנה. חלקן רעועות ואינן ראויות למגורים, ומשמשות כמחסנים, (הן לא באחריות).

אנחנו משקיעים בכל דירה כדי להביא אותה למצב סביר. לא חסרות בעיות במקלחות, במטבחים, בתקרות וברעפים.

אלו רעפי בטון ישנים, ובכל חורף בימי הסגריר ושברי הענן, יש לנו "קריאות לעזרה". משום מה כל השברים וההצפות קורים דווקא בערבי שבת ובשבת.

ההוצאה השנתית על הכנת הדירות והתיקונים מסתכמת בכמה עשרות אלפי שקלים בשנה. יש הטוענים כי יכולנו להשכיר דירות אלה ולקבל מהן רווח כלשהו לכיסוי ההוצאות.

מהו מצב האיכלוס היום ומהו הצפי?

השנה, יש מחסור בדירות עבור החיילים החדשים וזאת עקב העברת 16 – 20 דירות לתכנית פינוי/בינוי. כמו-כן יש הרבה חיילות שיצאו לפני שנתיים לשנת שירות וכך התארך זמן שהותן בפרדס לשלוש שנים. ב-2010 ישתחררו 16 חיילים ובמהלך השנה הקרובה יימצא מקום לכל המתגייסים. כל השטח הצפוני של הפרדס איננו מפורצל, ולדעתי יוכל להמשיך ולשמש את החיילים.

האם ידוע לך על דעות אחרות בנושא החיילים?

הגיעו אלי דעות מדעות שונות, בין ביטול מוחלט של מגורי חיילים מחוץ לבית, לבין תשלום הכרחי, סמלי, של ההורים עבור הדירות, לבין השארת המצב הנוכחי. הנושא הזה הוא עניין לציבור ולהנהלת הקהילה.

ולסיכום?

לסיכום, מנקודת המבט שלי, העבודה מתנהלת על מי מנוחות וביחסים קורקטיים ונעימים ביני לבין הבנים.

אך, תמיד יש מה לשפר.

שאלה דינה רמגי רשמה נילי

פגישת מחזור פולנית

יוליה גיל נפגשה עם בני כיתתה מפולניה, וסגרה ארבעים שנה של געגועים.

איך נוצר הקשר עם בני המחזור?

היוזמה והרעיון שייכים לאחותי שגרה בדנמרק. במשך שנתיים היא חיפשה אנשים, יצרה קשרים, אספה כל פיסת מידע על כל אחד, אספה כתובות וטלפונים, שלחה מיילים, דיברה בסקייפ. השמועה עברה מפה לאוזן והתפזרה בכל העולם, מאוסטרליה, דרך ארה"ב, קנדה, בלגיה, גרמניה, שוודיה, דנמרק וישראל. בתחילה נענו לרעיון כ-100 מבני עירנו, לבסוף נשארו 40. היא החליטה לקיים את הכנס בתקופת החגים היהודיים, בדיעבד התברר שחלקם לא הגיעו דווקא בגלל החגים. היא הזמינה מלון מחוץ לעיר, בתוך פארק מדהים למרגלות הרי הסודטים ושם כולנו נפגשנו.

אני זוכרת שבאת לקיבוץ כנערה מפולין – מה הסיפור מאחורי העלייה שלכם?

כשבאתי לארץ ידעתי שסיבת העלייה הייתה מדיניות אנטישמית מסיבית של ממשלת פולין דאז, עם גומולקה בראשה, בעקבות תנועה אנטי-רוסית שהייתה בציחה והתפשטה גם לפולין. כנערה בגיל "טיפש-עשרה" לא כל כך התעניינתי בסיבות הפוליטיות אך הבנתי שהמוני יהודים עוזבים, ביניהם אנשי אינטליגנציה ותרבות. ראיתי שבעיר שלי יותר ויותר משפחות עוזבות. כל חודש הגיעה שמועה חדשה: גם אלה עוזבים... לכן גם אנחנו עזבנו... בביקור שלי בפולין הבנתי כי פשוט "נזרקנו" מהמדינה הזו מסיבות פוליטיות, ועל כך הפולנים מבקשים כעת סליחה מאיתנו. היינו אז פליטים פוליטיים ויכולנו להגר לכל מדינה בעולם. בעזיבה זו נדרשנו לוותר על האזרחות הפולנית.

צריך להסביר: בשנים הראשונות אחרי המלחמה רוב השרים בממשלת פולין היו יהודים, גם אנשי המפלגה והמשטרה. נעשו מאמצים גדולים להקל על היהודים לאחר השואה. כספי העזרה של תנועת ג'וינט העולמית אפשרו לנוער היהודי שנולד אחרי המלחמה, לחיות חיים נוחים. המשפחה שלנו, שחזרה לפולין אחרי נדודים ברוסיה, יושבה כמו רבים אחרים באזור שלזיה התחתונה, שהתרוקן מהגרמנים שברחו. אני זוכרת ילדות נפלאה, בית ספר יהודי עד ארבע אחר הצהריים, עם ארוחת צהרים חמה, מועדון, חוגים, טיולים, מחנות קיץ ומסיבות – תנאים שהסתבר שלא היו לכל הפולנים. עם זאת, כשהייתי בכיתה ו' ולא היו מספיק ילדים בבית הספר היהודי, ממשלת פולין נאלצה לסגור את בית הספר.

איפה היו ההורים שלך בזמן המלחמה?

אבא שלי נולד למשפחה חרדית אך מרד במשפחתו ופנה כנער למפלגה הקומוניסטית. כבר בתחילת המלחמה הוא החליט לברוח לרוסיה. הוא התחנך בפני הוריו שיברחו גם הם. אך ההורים הלכו לרב שהסביר להם כי הגרמנים כבר היו בפולין ב-1914, ולא קרה ליהודים כלום, ואחרי המלחמה הכל חזר לקדמותו, לכן לדעתו כך יהיה גם הפעם. אבא התחנך שלפחות האחות הקטנה תברח איתו – אבל ההורים לא הסכימו. הוא ברח לרוסיה. תלאות הבריחה היו מלוות בטרואמות רבות. אחת הרכבות בה נסע לסיביר הופצה. הוא נפצע אנושות, הושלך לבור כמת, מישהו שמע אותו גונח – וסחב אותו לבית חולים. לאחר שהחלים נדד הלאה, מזרחה עד אורל, כמוהו כפליטים יהודים רבים. הוא עבד במכרה נחושת למען הצבא האדום – שם פגש את אמי. אמא נולדה בבסרביה, על גבול רומניה. ב-41 נכנסו הרוסים לאזור שלה, והיא, בת 16, התגייסה לכוח עזר של הצבא הרוסי. היא נשלחה לאורל ושם פגשה את אבא. שם גם נולדה אחותי הגדולה. בשנת-46, רכבות רבות של פליטים פולנים ובעיקר יהודים עשו את הדרך הארוכה חזרה לפולין. הם נשלחו ליישב את החלק המערבי של פולין שהתרוקן מהגרמנים. הממשלה יישבה אותם בבתים רבים שנשארו ריקים.

למשפחה היה קשר לארץ?

באיזה שהוא שלב אבא אמר לי, שיש מדינה ליהודים, אך לא בדיוק קלטתי זאת. ידעתי שאני יהודיה אך לא קשרתי את עצמי למדינת ישראל. הייתי בבית ספר יהודי, הייתי בקהילה יהודית. כל חבריי היו יהודים. חגגנו פסח וחנוכה וזהו... למדנו יידיש, שרנו ודקלמנו ביידיש ללא שום קשר לעברית או למדינת ישראל. ראינו את עצמנו כאילו לא שייכים לעם הגר במדינה זו. ההתחברות למדינה הייתה בשנת 67 במלחמת ששת הימים. אבא כל הזמן שמע רדיו אירופה

החופשית עם סיפורים מהארץ והגאווה שישראל ניצחה, ומאחר שהוא כבר לא האמין בקומוניזם, התחילו הלחישות הראשונות בבית לעלות לישראל. אבל, באותו הזמן אחי שירת בצבא הפולני ולא רצינו להשאיר אותו לבד. חיכינו עד שהוא ישתחרר ואז עלינו.

גדלת בצל השואה בארץ קומוניסטית...

כילדה ספגתי שואה כנראה מסיפורי ניצולים, חברים של ההורים, במפגשים משותפים של החברה היהודית. נולדתי שמונה שנים אחרי תום המלחמה, עם זאת ידעתי בדיוק איך נראה נאצי מבלי לראות תמונות כלשהן או סרטים. ידעתי איך נראית הפצצה של להקת מטוסים גרמנים, ידעתי איך הנאצים מחפשים יהודים... הפחד הזה ליווה אותי כל ילדותי המוקדמת ולילות שלמים הייתי חולמת זוועות מלחמה – ובורחת למיטה של אמא. אבא לא סיפר לנו מה הוא עצמו עבר בשנות המלחמה, וגם לא על משפחתו. הפחד התת-הכרתי שהגרמנים יבואו שוב ליווה אותי כל הזמן, לכן דאגתי להסתיר את יהדותי בחברה הפולנית. אולם התברר לי כי גם חברותיי הפולניות גדלו על סיפורי זוועות המלחמה, שנגעו להיסטוריה המשפחתית של כל אחת מהן. בפגישה מחודשת עם החברים מהתיכון, שלא הייתה מתוכננת אך אורגנה לכבודי התברר לי כי גם חבריי הפולנים גדלו עם פחדים וחששות על הגירוש, על ההפצצות ואימה בפני הגרמנים... הכי מפתיע היה הביטחון שהגרמנים שוב יבואו ויגרשו אותם מהאדמות. המפגש איתם היה מרגש במיוחד, כי זו הפעם הראשונה שאני סיפרתי להם את תחושותיי וחששותיי, של ילדה נערה יהודיה בחברה פולנית, והם סיפרו לי את הצד שלהם, שהיה מעניין לכשעצמו. פולין אף פעם לא הגדירה את עצמה קומוניסטית, אלא סוציאליסטית. היא היתה הרבה יותר חופשית מרוסיה. לא הרגשתי רע במשטר ההוא. היינו כולנו באותו מעמד, לא עניים ולא עשירים, היינו נוער שמח ועליו, מאושר וחי חיים נפלאים. גדלתי על ביטלס, קליף ריצ'רד טוויסט ורוק-אנד-רול. קראנו ספרות רוסית אך גם מערבית. גדלנו על חלומות כמו כל נוער בכל מדינה אחרת.

הרביצו בכם אידיאולוגיה?

כלל לא. לפחות כך אני הרגשתי. לא הייתי צריכה להשתייך למפלגה או לנוער ה"קומוניסטי". שום שטיפת מוח, ולא לימודי קומוניזם. אמנם ב-1 במאי נדרשתי ללכת להפגנה מטעם בית ספר התיכון, (בבית הספר היהודי אף אחד לא דרש זאת מאתנו) אך ראיתי בזה צעד חיובי. לרוב הפגנו עם חישוקים או סרטים ולא עם הדגלים. נראה לי שאתם פה בארץ ובקיבוץ ספגתם יותר אידיאולוגיה ממני...! שמעתי חדשות ברדיו ובטלוויזיה וקיבלתי אותן כמו שהן. לא ידעתי שהכל משרת את הממשלה והשלטון. לאדם הפשוט החיים היו מסודרים מאוד – נכון לא היה המושג של תרבות הפנאי, מסעדות, בתי קפה וכו', אבל היו סרטים, (גם מערביים).

ספרי על העיר שלכם ד'רז'נוב

זו עיר קטנה, בגודל של חדרה, מוקפת הרים ויערות, קרובה לגבול עם צ'כיה ו-60 קילומטר מוורוצלב. תמיד סיפרתי לילדים שבעיר שלי היה המון שלג. בקיץ היינו נוהגים ללכת ליערות לאסוף אוכמניות, בחורף היינו גולשים בשלג. כל הילדות שלי לוו אותי המראות של הרי הסודטים אותם ראיתי ממרפסת הבית. לכן כל נוף הררי גורם לי להנאה והתרגשות. בשנים שאחרי מלחמת העולם רוב האוכלוסייה של העיר היתה יהודית. קראו לה זידבך... (Zydbach). בעיר היה בית ספר יהודי גדול, ושפת ההוראה בו הייתה יידיש. כיום יודעים כי זו היתה העיר עם האוכלוסייה היהודית הכי גדולה בפולין אחרי המלחמה ותולדותיה מהווים עניין רב לעבודות דוקטורט של סטודנטים מאוניברסיטה בוורשה ושל המוזיאון היהודי בוורשה. (גם הכנס שלנו זכה להתעניינות רבה ולווה על ידי צלמים מהמוזיאון, עיתונאים וסטודנטים שריאינו אותנו בלי סוף). לפני שלוש שנים נסעתי לשם עם אלדד. הרגשתי שהגענו לעיר מטריפים אותי. לילות לא ישנתי... כל הזמן עלו לי תמונות של בתים ורחובות ואני לא יודעת אם הזיכרונות היו חלק מהמציאות או תעתועים. רציתי מאוד לראות את העיר בעיני מבוגר... זה שונה לגמרי: פתאום התברר שזו עיר קטנה, המרחק למרכז הוא שבע דקות הליכה, לא יותר. אמרתי לעצמי, לא יכול להיות שהרחוב כבר נגמר, כל השנים חשתי שזו עיר ממש גדולה.

נחזור לכנס – מה היתה ההתרגשות הגדולה?

קודם כל להיפגש... לחזור לילדות... לפגוש את מי שחווה את החוויות שלך והיה חלק מההתבגרות שלך. מתברר שלכולם זה היה חסר במשך ארבעים שנה... נפגשתי עם בני כיתה שחלקם זכרתי כילדים בני 10 – 12, נפגשתי עם חברת ילדות שכל השנים התגעגעתי אליה, סגרנו חשבון שהעיק עליה... היא היתה בטוחה שפגעה בי, ואני בכלל לא זכרתי. פגשתי את החברים של אחי שאז נראו לי כה גדולים, שלא "דיברו עם ילדות קטנות". נפגשנו במועדון היהודי שמנהל על ידי יהודי בגילנו שלא עלה לארץ. המועדון מהווה מקום מפגש עבור 4-5 מבוגרים בני 80+. המפגש איתם היה מרגש. כולם דיברו פולנית, אך לכולם היה מבטא זר, בין אם דני, שוודי, גרמני או בלגי, בין עם עברי או אנגלי. חיפשנו מילים וכל משפט שני אמרנו: איך אומרים זאת בפולנית...

מצאת את הבית?

ודאי, מצאתי בקלות. פגשתי את המשפחה שגרה בו עכשיו, (הבית שייך למדינה, הכל הולאם ב-46, עכשיו הדיירים רוכשים לעצמם את הבתים). איתרתי שכנה, חברת ילדות, (לא יהודיה) שהיתה גרה מעלי. התגעגעתי אליה מאוד. כנראה שלנפש חשוב מאוד להיפגש עם אנשים מהילדות.

מעבר למפגש עם בני הכיתה בקהילה היהודית, נפגשתי גם עם בני כיתה של האחים שלי, כולם הביאו תמונות של אז. התנפלו עליהן ממש כי כל תמונה הזכירה לנו עוד דברים. ישבנו ערבים שלמים ודיברנו. אחותי איתרה את המורים מבית הספר היהודי. פגשנו גם את המנהל, שהוא עצמו לא יהודי. הוא הקריא לנו זיכרונות שפרסם באחד העיתונים בפולין מבית הספר שלנו... הוא סיפר לנו שאחרי ניהול של בית הספר היהודי הוא ניהל שנים רבות בתי ספר אחרים, אך עבורו בית הספר שלנו היווה חוויה בלתי רגילה: באחד העיתונים הוא פרסם כי לילדים היהודים היתה מוטיבציה ללמידה, כישרון בלתי רגיל וחשיבה יצירתית אותם לא פגש בבתי ספר אחרים שניהל. כל אחד ממשתתפי הכנס סיפר על עצמו, ועל השתלשלות חייו במשך 40 שנה.

תשמרו על קשר!

כבר עכשיו יש קשר, חילופי מכתבים ומיילים. סגרתי פערים, היה טוב, יש לי חשק לעוד.

מה ההתרשמות שלך מפולין של היום

נסעתי לפולין כבר בשנת 1987, ליווייתי אז קבוצת נוער, וכאמור נסעתי שוב לפני שלוש שנים. יש הבדל בין פולין שפגשתי בפעם הראשונה, ואפילו הבדל בין פולין שפגשתי לפני שלוש שנים לעכשיו: הכל משופץ, תאוצה של בנייה, סגירת פערים, שימור, ניקיון לפי התנאים של האיחוד האירופאי. יש שינוי דרסטי בעיר, הבתים מטופחים. בכל מקום בתי קפה, חנויות בוטיק, מסעדות והמון בנקים!!! הפולנים מתרגלים לוויקנדים, צימרים. האזור מאוד מתוייר כי פולין עדיין זולה ביחס למדינות האיחוד, אך יופיה ונוחיותה עושים את הביקור בה זהה לתיירות במערב.

הממשלה נלחמת בשכרות, לא נתקלים בשיכורים באזורי התיירות.

פולנים רבים יצאו מהמדינה בשנות ה-90 בעת משבר עם רוסיה ולפני מעבר המדינה לשלטון סוציאל-דמוקרטי. אנשים חיפשו עבודה בחו"ל. עכשיו רבים מהם חוזרים, עם ממון, בונים

וילות, קונים חנויות, מקימים עסקים קטנים, המון יזמות – אמריקה

קטנה. לרבים יש מכונית ואף שתי מכוניות. פולין היא מדינה גדולה

ויש בה מרחבים רבים לבנייה ומי שמבין את הפוטנציאל מנצל את

ההזדמנות. המשכורות של רוב האוכלוסייה עדיין נמוכות, אך ניתן כבר

לראות מתעשרים רבים. בעיקר אלה שהבינו איך לתפקד עם שינוי

השלטון ולא להישען על העבר. המעבר והשינויים מתקבלים קשה

במיוחד לדור הפנסיונרים עם הפנסיה הישנה והקטנה, אבל יש לקחת

בחשבון שגם המחירים עדיין נמוכים ביחס למערב אירופה.

מגיע לך מזל טוב על סיום הדוקטוראט...

נכון, ב-18 בספטמבר בשש בערב שלחתי את העותק הדיגיטאלי של עבודת הדוקטוראט שלי.

בשעה 11 בלילה טסתי לפולין. נסעתי מאושרת, חופשייה, אינני צריכה לקרוא עוד מאמר,

לכתוב עוד פרק בעבודה או לעבד עוד נתונים. בינתיים התקבלתי לעבודה במכון וייצמן

ובאוניברסיטה העברית. אני מקווה שאצליח גם באתגרים החדשים.

שוחחה ורשמה דינה רמגי

הודעות מהמרפאה

לפי נוהלי קופת חולים עלינו להעביר את התיקים הרפואיים הישנים לארכיון מרכזי של קופת חולים. לפני העברתם נוציא את פנקסי החיסונים ונעבירם לחברים ולילדים. אם יש למישהו עניין לשמור בביתו חומר מתיקו האישי, כגון: מעקבים, גנטיקה, תורשה או כל סוג של מידע עתידי רלוונטי, הוא מוזמן לבוא בשעות הקבלה לצילום החומר מתיקו האישי.

לאחר העברתם נוכל על-פי פנייתנו לארכיון, לקבל אלינו תיק רפואי. התיקים יישמרו בארכיון 25 שנים. תיקי נפטרים 7 שנים.

ביום רביעי 18.11.09 כל הצוות יוצא לסיור. המרפאה תהיה סגורה !!!

במקרים דחופים בלבד, ניתן לפנות לבית שקמה או למרפאת גבעת חיים איחוד, טלפון 04-6369524 או 04-6369525.

אנא, קחו לתשומת לבכם שיחולו אי-אלו שינויים בזמני הקבלה של הרופאה והאחיות.

ביום חמישי ה- 03.12.09 תיערך תרימת דם במקלט חדר האוכל. פרטים בהמשך.....

בברכת בריאות, צוות המרפאה
תמר אמיר

מיחזור מחשבים

אם יש לך מחשב ישן שיצא מהשימוש

או שאין לך מה לעשות בו -

הנח אותו על-יד דלת חדר המחשב במזכירות (במקום לזרוק אותו לפח) - מחשב זה יישלח לחברה למיחזור.

אהוד טל

למתמטיקה חיים משלה

המתמטיקה, אומר ד"ר אורי בדר, עוסקת לא רק בייצוגים מספריים וגיאומטריים של "העולם שבחוץ" אלא גם בבעיות וחופעות פנים-מתמטיות

מתוך ירחון הטכניון

מספיקה לנו. אבל אם אנחנו רוצים להבין ולנבא התנהגות של 'ציבורים' גדולים יותר של פרטים - תנועת האטומים בחומר (תנועת בראון), פעילות הנוירונים במוח, התפזרות הסוכר בתה, או השפעתם של מיליוני משקיעים על ערכה של מניה - לא נוכל להסתמך על שיקלול כלל ההתנהגויות הפרטניות. הדרך הסטטיסטית מאפשרת הבנה גלובאלית, על אף חוסר בידיעת הפרטים.

גם בעיות 'פנים-מתמטיות' רכות דורשות פתרון סטטיסטי. הנה שאלה כזו: כמה מספרים ראשוניים יש בין המספר 10,000,000 למספר 11,000,000? תיאורטית, אפשר לבדוק כל אחד מהמספרים בטווח הזה ולקבוע אם הוא ראשוני, אבל ברור שזהו פרויקט מטורף: לכן מתבקש כאן פתרון סטטיסטי. זוהי כוחה של התורה הארגודית, כתורה מתמטית רגורחית (Rigorous) המאפשרת ליישם את הגישה הסטטיסטית במחקר הטהור.

הנה דוגמה נוספת: בבית הספר כתבנו את לוח הכפל, שינו אותו ואנו מבינים אותו היטב אבל מה לגבי לוח כפל רב-מימדי, שבו כופלים מספר גדול מאוד של מספרים? גם מבלי לרשום לוח כפל שכזה במפורש, נוכל לחזות במדויק את הפיזור הסטטיסטי של המספרים בו. 'התורה הארגודית מציידת אותנו בכלים חדשים להבנת התהליכים הבסיסיים ביותר כגון כפל וחיבור. היא יעילה במיוחד כשנדרשת הבנת תהליכים סבוכים ומרובי משתנים, למשל כפל מספר רב של מטריצות."

צייד בודד

עבודתו של המתמטיקאי היא עבודה בודדת: בניגוד לפרופסור לביולוגיה או לפיזיקה ניסויית, החולש על צוות של חוקרים, המתמטיקאי עובד לבד - או כמעט לבד. יש לי 'קהילה' של כעשרים אנשים בעולם, שעמם אני מקיים קשר רצוף ולפעמים גם נפגש ממש. ישנה קהילה גדולה יותר, המונה כמה מאות של בעלי ענין משותף, ועמם הקשר הוא 'אקדמי' - הדיאלוג מתקיים בעקר דרך פרסומים מדעיים והרצאות בכנסים. אבל בעיקרו של דבר, כאמור, מדובר בעבודה אינדיבידואלית מאוד."

המעבדה של המתמטיקאי התיאורטי נמצאת בתוך ראשו. אין לו תרבויות חיידקים לא ציוד אופטי ולא תמיסות שצריך להתכונן בהן, ואופי העבודה כמובן מושפע מכך. "אין לי סדר יום מגובש במיוחד, ואין לי אתר פזי ספציפי שבו המחקר שלי מתנהל. אני חושב במסדרון, בנסיעה, ותוך כדי קריאת מאמרים. זה מתאים לי מאוד, ואני מאמין שהיה לי מזל גדול להיכנס לתחום מתמטי שגהיה מכוּקש ותוסס מאוד בשנים האחרונות."

המתמטיקה, כעיני רבים, היא במהותה כלי לתיאור העולם החיצוני. אם יש לנו תפוח ועוד תפוח ועוד תפוח, נוכל לייצג את כמות התפוחים, או לדווח עליה, באמצעות המספר 3. אם אנחנו צריכים לחלק ירושה באופן שווה, נשתמש בפעולה החשבונית הנקראת חילוק.

אבל למתמטיקה, אם תשאלו את ד"ר אורי בדר, חיים משלה. "לאובייקטים מתמטיים רבים אין חיים 'בעולם שבחוץ', ולמרות זאת הם אינם פיקציה אלא ישויות ממשיות. לכן, מבחינתי, עבודת המתמטיקאי דומה לעבודת הארכיאולוג: שניהם מגלים, ולא ממציאים, דברים שכבר קיימים. "במילים אחרות, עובדות מתמטיות הן עובדות לכל דבר, 1+1=3 - זוהי עובדה, לא המצאה. המספרים הראשוניים, אם ניקח דוגמה אחרת, הם ישויות אמיתיות, ואנשים רבים עובדים קשה כדי לגלות דברים על אודותם."

התורה הארגודית

התורה הארגודית, שבה עוסקים ד"ר בדר וכמה חוקרים נוספים בפקולטה, צמחה מן המדע, מן העולם 'שבחוץ'. הכנה של תנועת האטומים בגז, תאור התפשטות החום בתווך לא אחיד, חקר רשתות נוירונים, ועוד. עם זאת, כיום מדובר בתחום שיש לו חיים משלו - בנוסף לסיוע מתמטי כמחקרים בעלי אוריינטציה ישומית פועלת התורה הארגודית גם לפתרון בעיות בתוך המתמטיקה. "יש בעיות שנוולדות 'כחוץ' והמתמטיקה נחלצת לפתרון, ויש בעיות שנוולדות 'בתוך' המתמטיקה". יש אפילו בעיות שנוולדות בתוך המתמטיקה ואחר כך "יוצאות החוצה" לעזרת העולם שבחוץ. דוגמה לכך היא תורת החבורות, שנוצרה במאה ה-19 כדי להוכיח כי לא ניתן לפתור משוואות ממעלה חמישית, והיום משמשת כלי בעל חשיבות עליונה בפיזיקה המודרנית. כיום אנו עדים גם לתהליך הפוך: כלים יישומיים מאפשרים מבט מזווית חדשה על בעיות תיאורטיות לעילא."

ד"ר בדר למד לתואר ראשון בתוכנית המצוינים של הטכניון, ולאחר מכן עשה דוקטורט בהנחיית פרופסור עמוס נבו ופוסט-דוקטורט בשיקגו. מאז שובו לטכניון הוא עוסק כאזור הביניים שבין האלגברה (תורת המספרים) לגיאומטריה, "ציד המספרים המוכר לנו הוא ישות גיאומטרית (נק), ועם זאת - הוא ביטוי למושגים אלגבריים (מספרים). כפי שהגיאומטריה מבטאת דברים מעולם האלגברה, האלגברה מייצגת דברים מעולם הגיאומטריה."

כאופן ספציפי יותר עוסק ד"ר בדר בשימוש בגישות סטטיסטיות לפתרון בעיות מתמטיות. "אם אנחנו רוצים לנבא התנהגות של כדורי ביליארד שפוגעים זה בזה, המכניקה הניוטונית

תרבות...תרבות...תרבות...תרבות...

במהלך חודש אוקטובר, ערכנו מכירה של כלי האוכל מחדר האוכל. ההיענות היתה גדולה ואנשים רבים באו להיזכר, לקנות וליהנות...

חודש דצמבר לפנינו, חודש של פעילויות רבות:

4.12.09, יום שישי, ערב שירה עם גדי רווה, ערב לזכרם של זכרי דגן ז"ל ואמיר קרן ז"ל, בחדר האוכל.

14.12.09, יום שני, נחגוג את מסיבת חנוכה, נר רביעי. טקס שהוכן על-ידי ילדי והורי כיתה ז'. לאחר מכן סדנת יצירה מחומרים ממוחזרים ומחומרי טבע. הכנת חנוכיות ועוד... בהדרכת חברת "אצטרובלים", בחדר האוכל.
ובנוסף – פינת קפה ופינת מרקים.

15.12.09, יום שלישי, פסטיגח"מ – פסטיבל שירי חנוכה המתוכנן ומבוצע על-ידי ילדי הקיבוץ הצעירים, במועדון.

16.12.09, יום רביעי, ערב למבוגרים – הרצאה: "טקסי אש ופולחני אור בישראל ובעולם" מסע מרגש בין חגיגות אש ואור בתרבויות שונות בעולם.
מרצה הערב, הראל סטנטון צלם המגזין "מסע אחר".

* אנו רוצות לעשות תערוכת חנוכיות עם סיפורים אישיים בוויטרינה בחדר האוכל. מי שמעוניין ומוכן מוזמן ליצור איתנו קשר.

צוות תרבות – נורית ודפנה

למשתחררים מצה"ל
מליה פליישון
אילן פרנק

בחרו את הכיוון
הנשימו החלום
הכל פתוח
והרשות נתונה

בהצלחה בכל אשר תפנו

מוועדת צעירים
ובית גבעת חיים

